

Пам'ять душі

Микола Руденко

Це ніби сон. Але ж не сон — видіння,
Яке прийшло з людської глибини.
Душі в віках не пізнане бродіння,
Що з дійсності виготовляє сни.
Гніді чи, мо', червонозолотаві
(Як полум'я, що виникло з грози)
Летять кудись — у славі чи неславі? —
Козацькі коні, впряжені в вози.

Їх сотні, тисячі. Мужичі спини
Гойдаються у ритмі торохтінь.
Іде народ — ніхто його не спинить.
А сам я хто —
Живий козак чи тінь?..
То мить була: душа впізнала гони,
Де кров'ю сходили товариші.
Можливо, то Хмельницького загони
У споминах безсмертної душі?
Проте нехай оце видіння скаже
Раніше, ніж порине в забуття,
Що кожне "я" — жива духовна пряжа
Із споминів колишнього життя;
Що, може, не далеко і не близько
(За прірвою із простору й часу)
Народиться колись руде хлопчисько,
Прийнявши те, що я тепер несу.
І на відзнаку наших дум та звершень
Йому, хто совість чистою зберіг,
Наснитися тридцять третій, сорок перший
І в тінях від дротів мордовський сніг.
Він вхопиться за голову руками —
І в муках наше пригадає все.
Не вороними вже, а "воронками"
Давно забуте душу потрясе...
Це ніби й сон. Але ж не сон — це, мабуть,
Щось пережите, не якась мара...
Якщо мене життя хоч трохи вабить,

То лиш тому, що "я" не помира.